

та наголошує на важливості дотримання демократичних цінностей Європейського Союзу. Спостерігається активний політичний діалог на найвищому рівні, наявна ефективна співпраця в рамках регіональних і міжнародних організаціях. Найбільш результативною є співпраця на економічному та соціокультурному рівнях, що зумовлено спільними інтересами в східноєвропейському та Придунайському регіоні, зокрема в Чорному морі.

1. Протокол про встановлення дипломатичних відносин між Україною та Республікою Болгарія. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/>

2. Договір про дружні відносини і співробітництво між Україною і Республікою Болгарією. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/>

3. Договірні-правова база між Україною та Болгарією. URL: <https://bulgaria.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/95-dogovimo-pravova-baza-mizh-ukrajinoju-ta-bolgarijeju>

4. Політичні відносини між Україною та Болгарією. URL: <https://bulgaria.mfa.gov.ua/spivrobotnictvo/98-politichni-vidnosini-mizh-ukrajinoju-ta-bolgarijeju>.

5. Мінгазутдінова Г. Основні напрямки сучасних українсько-болгарських відносин (1991 – 2018 рр.). *Європейські історичні студії*. 2018. №10 С. 116–138

Данило ГРИБАНОВ

студент ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Лілія ТИМЧЕНКО

доцент кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ПІДПРИЄМНИЦТВА: ОКРЕМІ ПИТАННЯ

Підприємництво на ефективному рівні можливе лише за умови сприятливого зовнішнього середовища (сукупність соціальних, економічних, правових та психологічних умов, стимули, спрямовані на розвиток бізнесу, а також інвестування у його матеріальні та фінансові ресурси на пільгових умовах). Досягнення такого середовища – основна мета державної підтримки підприємств.

Під державною допомогою господарюючим суб'єктам розуміють підтримку суб'єктів господарювання в будь-якій формі державними або місцевими ресурсами, котра порушує економічну конкуренцію, надаючи вигоду

для виробництва певних видів товарів або певних видів господарської діяльності. Її основними елементами є нормативно-правове регулювання, фінансова підтримка, майнова підтримка та інформаційна підтримка.

Законодавство у сфері господарювання визначило підстави надання державної підтримки господарюючим суб'єктам. Держава вправі надати субсидії суб'єктам господарювання та інші заходи державної підтримки [1]:

- з метою забезпечення виробництва життєво-важливих продуктів харчування, необхідних ліків та реабілітаційних засобів інвалідів;

- на імпорتنні закупівлі певних товарів, транспортних послуг, які забезпечують перевезення соціальної значимості;

- господарюючим суб'єктам, що перебувають у критичній соціально-економічній або екологічній ситуації, беручи за мету фінансування капітальних вкладень на певному необхідному рівні;

- в інших випадках, котрі передбачені в законодавстві.

Маючи на меті досягнення сприятливого організаційно-економічного середовища для розвитку підприємств державні органи, діючи на законних підставах, мають право надати підтримку господарюючим суб'єктам у формі [1]:

- надання земельних ділянок підприємцям, передача майна держави, котре необхідне для ведення бізнесу;

- організаційна допомога матеріально-технічного та інформаційного обслуговування, підготовка кадрів;

- виконання первинного облаштування незабудованих територій виробничими об'єктами та соціальною інфраструктурою з подальшим їх продажем чи передачею підприємництву на законній основі;

- стимулювання покращення технологій, інновацій, розробки підприємцями нових видів товарів та послуг;

- інших види допомоги.

Поговоримо детальніше і про інші елементи державної допомоги. Фінансово-кредитна підтримка господарюючих суб'єктів відбувається на загальнодержавному рівні (кошти державного бюджету та за сприянням Українського фонду підтримки) та регіональному рівні (регіональні фонди підтримки). Зауважимо, що більша частина державної фінансової підтримки надається у вигляді прямого фінансування та відшкодування певної частки затрат підприємства з відповідних бюджетів, податкових пільг та державних гарантій за кредитами державних підприємств [2, с.50].

Майнова підтримка – це надання державними органами та місцевим самоврядуванням у володіння та/або користування, розпорядження державним або муніципальним майном, у тому числі землею, житловими будинками, спорудами, нежитловими приміщеннями, приладами, машинами, механізмами, транспортними засобами, інструментами, за плату, безкоштовно чи на пільговій основі [2, с.59].

Інформаційна підтримка – це [2, с.59]:

– здійснення державними органами та місцевим самоврядуванням створення та забезпечення функціонування державних, регіональних та місцевих інформаційних систем, інформаційних та телекомунікаційних мереж, а також допомоги у відкритті бізнесу через Інтернет;

– інформування стосовно стану реалізації державних, регіональних та місцевих програм розвитку малого та середнього бізнесу, рівня ефективності державної підтримки, надання інформації щодо об'єктів інфраструктури підтримки малого та середнього бізнесу;

– надання іншої інформації (економічна, правова, статистична, виробничо-технологічна).

У підсумку варто зазначити, що державна фінансова підтримка спрямована переважно на великі (досить прибуткові) підприємства. Малим та середнім підприємствам, як і раніше, не вистачає уваги держави з боку фінансової допомоги.

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. *Відомості Верховної Ради України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.

2. Правове регулювання підприємницької діяльності: навчальний посібник Л. В. Хомко, Х. Ю. Кульгавець. Львів: ЛьвДУВС, 2016. 424 с.

Катерина ГУНЬКО

курсант

Дмитро ТІНІН

викладач кафедри

тактико-спеціальної підготовки

Науковий керівник:

Валерій БІЛІЧЕНКО

старший викладач кафедри

тактико-спеціальної підготовки

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

(м. Дніпро, Україна)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

На сьогоднішній час, проблема захисту прав людини є справою не однієї держави, а всього світу. Виникає потреба у створенні міжнародно-правових стандартів, які будуть визнаватися як головні повноваження особи. Дивлячись на ці стандарти захисту прав індивідуальності, варто зауважити, що важливими нормативними актами в цій сфері є: Статут ООН, «Загальна декларація прав людини» від 10 грудня 1948 р., «Міжнародний пакт про